

อินเซอร์เจนท์ ปริศนาสยบโลก

INSURGENT

เวโรนิกา รอด เซียน นลินช เปา

ภาคต่อของ *ไดเวอร์เจนท์* โรแมนติกแอ็คชั่นแฟนตาซีสุดระทึกที่ทุกคนรอคอย

ความจริงเปรียบเทียบเหมือนสัตว์ป่า
ซึ่งดุตันเกินกว่าจะถูกกักขังอยู่ในกรง

- ปรภิญญาเผ่าแคนเตอร์

1

ฉันตื่นพร้อมชื่อของเขาอยู่ในปาก

วิส

ก่อนจะลืมตา ฉันดูเขาทรุดฮวบลงไปทีพื้นอีกครั้ง ตายสนิท

ฝีมือฉันเอง

โทไบอัสนั่งอยู่เบื้องหน้าฉัน มือเขาจับไหล่ซ้ายของฉัน รถไฟวิ่ง
กึ่งกึ่งกระแทกกระเทือนอยู่บนราง มาร์คัส ปีเตอร์ และเคเล็บ ยืนอยู่ที่ประตู
ตู้รถไฟ ฉันสูดลมหายใจเข้าลึกๆ แล้วพยายามก้มเก็บอากาศเอาไว้ให้ได้มาก
ที่สุด เพื่อนั้นจะช่วยบรรเทาอาการแน่นหน้าอกให้ทุเลาลงได้บ้าง

หนึ่งชั่วโมงก่อนหน้านี้ ทุกอย่างที่เกิดขึ้นดูราวกับไม่ใช่ความจริง แต่
ตอนนี้ฉันเริ่มตระหนักแล้วว่ามันเกิดอะไรขึ้นบ้าง

ฉันหายใจออก แต่ความรู้สึกแน่นหน้าอกยังคงไม่หนีหายไปไหน

“ทริช มาเถอะ” โทไบอัสว่า พยายามอ่านแวตตาฉัน “เราต้องโดดกัน
แล้ว”

ฟ้ายังมีดึกเกินกว่าจะเห็นว่าเราอยู่ที่ไหน แต่ถ้าเรากำลังจะโดด ก็แสดงว่า
เราใกล้ถึงรั้วเต็มที โทไบอัสช่วยพยุงฉันลุกไปที่ประตู

คนอื่นๆทยอยกระโดดออกไปทีละคน เริ่มจากปีเตอร์ ต่อด้วยมาร์คัส จากนั้นก็เคลือบ ฉันจับมือกับโทไบอัส เรายืนอยู่ตรงประตูรถไฟ ลมด้านนอกพัดรุนแรงกดดันคล้ายกับจะผลักฉันกลับเข้าไปในตู้ กลับเข้าไปสู่ความปลอดภัยข้างใน

แต่เรายังกระโดดออกไปหาความมืดและตกกระแทกพื้นเต็มรัก แรงกระแทกสะท้อนมาถึงไหล่ข้างที่ถูกยิง ฉันต้องกัดริมฝีปากแน่นไม่ให้ตัวเองร้องออกมา ก่อนจะกวาดตามองหาพี่ชาย

“ไม่เป็นไรใช่ไหม” ฉันถามเมื่อเห็นเขานั่งลูบเข่าตัวเองอยู่ในพงหญ้าห่างไปไม่กี่ฟุต

เขาพยักหน้า ฉันได้ยินเสียงเขาสูดน้ำมูกฟุดฟิดเหมือนพยายามกลั้นสะอื้น ฉันจึงเบือนหน้าไปทางอื่น เราโดดลงมายังทุ่งหญ้าใกล้รั้วซึ่งอยู่ห่างจากทางเปิดโล่งที่รถบรรทุกของอิมิตีใช้เป็นเส้นทางขนส่งอาหารเข้าไปส่งในเมืองพอสมควร และประตูที่จะเปิดให้พวกเขาออก ประตูซึ่งตอนนี้กั้นพวกเราไว้รั้วที่ล้อมรอบบริเวณนั้นสูงตระหง่าน มันทั้งสูงทั้งยึดหยุ่นเกินกว่าจะปีนข้าม แต่ก็แข็งแรงเกินกว่าจะทำลาย

“ปกติจะต้องมียามดอนท์เลสอยู่แถวนี้ละ” มาร์คัสว่า “หายไปไหนกันหมด”

“พวกนั้นอาจยังอยู่ที่อำนาจของโปรแกรมซิมูเลชั่น” โทไบอัสว่า “ตอนนี้พวกเขาคงกำลัง...” เขาเงยบไปนิด “ใครจะไปรู้ว่าพวกนั้นอยู่ที่ไหนหรือทำอะไร”

แต่เราอาจหยุดโปรแกรมซิมูเลชั่นได้ หัวหน้าการ์ดใครพีในกระเป่าหลังของฉันเป็นเครื่องเตือนใจขั้นดี แต่เราไม่ได้อยู่รอดดูว่าผลลัพธ์ออกมาเป็นยังไง จะเกิดอะไรขึ้นกับพี่น้องผองเพื่อนของเรา ผู้นำของเรา เผ่าของเรา ไม่มีใครคาดเดาได้เลย

โทไบอัสตรงไปหากกล่องโลหะเล็กๆ ที่อยู่ทางฝั่งขวาของประตู มันคือแป้นตัวเลขสำหรับบอรรถหัส

“หวังว่าพวกเออร์ดูต์จะยังไม่ทันคิดถึงการเปลี่ยนรหัส” เขาพูดแล้วจิ้มตัวเลขไปชุดหนึ่ง เขาหยุดเมื่อจิ้มถึงตัวที่แปด จากนั้นประตูก็เปิดผลัวะ

“นายรู้ได้ยังไง” เคเล็บละล่ำละลักถามอย่างตื่นเต้นจนฟังแทบไม่รู้เรื่อง เล่นเอาฉันทันใจที่เขาไม่สำคัญ

“ฉันเคยทำงานในห้องควบคุมของดอนท์เลส ดูแลระบบรักษาความปลอดภัยทั้งหมด เราเปลี่ยนรหัสกันปีละสองหน” โทไบอัสบอก

“ช่วงโชคคืออะไรอย่างนี้” เคเล็บว่า เขามองโทไบอัสอย่างระแวงระวัง

“ไม่เกี่ยวกับโชคสักนิด” โทไบอัสบอกเรียบๆ “ฉันเลือกทำงานที่นั่นเพราะฉันอยากมั่นใจว่าตัวเองจะหนีออกไปได้ถ้าต้องการ”

ฉันเสียวสันหลังวาบ เขาพูดถึงการหนีออกไปเหมือนเขาคิดว่าเราเป็นฝ่ายถูกขังอยู่ข้างในอย่างไรอย่างนั้น ฉันไม่เคยคิดในแง่เนี้ยมาก่อน ซึ่งตอนนี้มันดูเป็นเรื่องที่ไม่มาก

เราเดินรวมกันเป็นกลุ่ม ปีเตอร์กอดแขนข้างที่ถูกฉันยิงแสบอก โดยมีมาร์คัสโอบไหล่พุงเขาไป เคเล็บเซ็ดแก้มตัวเองเป็นระยะ ฉันรู้ว่าเขาร้องให้แต่ฉันไม่รู้ว่าจะปอบใจเขาอย่างไร และก็ไม่รู้ด้วยว่าทำไมตัวฉันเองถึงไม่รู้ร้องให้

แทนที่จะร้องไห้ ฉันกลับเดินคุ่มๆไปข้างหน้าโดยมีโทไบอัสเดินอยู่เคียงข้างอย่างเงียบๆ เขาอาจไม่ได้ประคองฉันอยู่ก็จริง แต่เขาก็กลับทำให้ฉันรู้สึกมั่นคงอย่างประหลาด

แสงไฟจุดเล็กๆ เป็นสัญญาณแรกที่บอกว่าพวกเราใกล้จะถึงสำนักงานใหญ่ของอิมิตีเต็มที สักพักแสงรูปสี่เหลี่ยมพวกนั้นก็กลายเป็นแสงจากหน้าต่าง กลุ่มอาคารบ้านเรือนที่สร้างจากไม้และกระจกปรากฏให้เห็นแก่สายตา

แต่เราต้องเดินตัดสวนผลไม้ไปก่อน ดินที่สวนนั้นอ่อนนุ่มจนเท้าฉันจมลึกลงไปโนดินทุกย่างก้าว ส่วนด้านบนก็เต็มไปด้วยกิ่งไม้ที่สอดประสานเกี่ยวพันกันจนดูเหมือนหลังคาโค้ง ผลไม้สีเข้มตาดาษาอยู่ท่ามกลางหมู่ใบไม้

ดูพร้อมจะร่วงหล่นได้ทุกเมื่อ กลิ่นหวานฉุนของแอปเปิ้ลสุกกอมกับกลิ่นดินเปียกชื้นผสมผสานวลอยู่ในจมูกของฉัน

เมื่อเราเกือบถึงที่หมาย มาร์คัสก็ผละจากปีเตอร์มาเป็นคนนำขบวน “ฉันรู้ว่าเราต้องไปที่ไหน” เขาบอก

เขานำเราผ่านอาคารหลังแรกไปยังอาคารหลังที่สองทางฝั่งซ้าย ถ้าไม่นับเรือนกระจกแล้ว อาคารบ้านเรือนที่นี่ก็สร้างด้วยไม้สีเข้มที่ไม่ผ่านการขัดถูหรือทาสีใดๆ ทั้งสิ้น ฉันได้ยินเสียงหัวเราะลอยออกมาจากหน้าต่างที่เปิดอยู่ เสียงหัวเราะนั้นช่างต่างจากความว่าเหวในใจฉันราวฟ้ากับเหว

มาร์คัสเปิดประตูบานหนึ่ง ฉันคงจะตกใจกับความหละหลวมในมาตรการรักษาความปลอดภัยอยู่เหมือนกัน ถ้าบังเอิญว่าที่นี่ไม่ใช่สำนักงานใหญ่ของอิมิตี พวกเขาักเดินอยู่บนเส้นบางๆ ซึ่งคั่นระหว่างความโง่เขลากับความไว้วางใจเสมอ

ในอาคารนั้นเงียบกริบ จะมีก็แต่เสียงรองเท้าของเราเสียดสีไปกับพื้น ฉันไม่ได้ยินเสียงเคลือบร้องให้แล้ว แต่ก็กะ ก่อนหน้านี้เขาก็พยายามร้องแบบไม่มีเสียงนี่นา

มาร์คัสมาหยุดอยู่ที่ห้องซึ่งเปิดประตูทิ้งไว้ โจแฮนนา เรเยส ผู้แทนของอิมิตี นั่งเหม่อมองออกไปนอกหน้าต่าง ฉันรู้ว่าเธอเป็นใคร เพราะเธอมีใบหน้าที่ยากจะลืมได้ลง ไม่ว่าจะเราจะเคยเห็นหน้าเธอมาแค่ครั้งเดียวหรือหลายพันครั้งก็ตาม เธอมีแผลเป็นหนานูนพาดจากเหนือคิ้วขาลงมาถึงปาก แผลนั้นทำให้ตาข้างหนึ่งของเธอบอดสนิทและออกเสียงบางคำไม่ชัด ฉันเคยได้ยินเธอพูดแค่ครั้งเดียว แต่ยังจำได้แม่น เธอคงจะเป็นผู้หญิงที่สวยงามหากปราศจากแผลเป็น

“โอ ขอขอบคุณพระเจ้า” เธอเอ่ยเมื่อเห็นมาร์คัส หญิงสาวเดินอ้าแขนเข้ามาหาเขา แต่แทนที่จะสวมกอด เธอกลับตบขาเขาเบาๆ เหมือนเพิ่งนึกได้ว่าชาวแอ็บเนเกชันไม่ชอบการถูกเนื้อต้องตัวกันโดยไม่จำเป็น

“คนในเผ่าคุณเพิ่งมาถึงที่นี่เมื่อไม่กี่ชั่วโมงก่อน แต่พวกเขาไม่แน่ใจว่า

คุณจะรอดมาได้หรือเปล่า” เธอหมายถึงชาวแอ็บเนกซ์ันพวกที่อยู่กับพ่อและมาร์คัสในที่พักนอนหลับของพวกเขา ฉันยังไม่ทันได้รู้สึกเป็นห่วงพวกเขาเลยด้วยซ้ำ

โจแฮนนาชะเง้อข้ามไหล่ของมาร์คัสมองดูพวกเรา “ไล่ตั้งแต่โทไบอัส เคเล็บ ฉัน และปีเตอร์

“ตายจริง” เธอว่า สายตาเธอจับนึ่งอยู่ที่เสื้อชุ่มเลือดของปีเตอร์ “ฉันจะให้คนไปตามหามาให้ ฉันอนุญาตให้พวกคุณพักอยู่ที่นี้คืนนี้ แต่พรุ่งนี้ทางเผ่าจะตัดสินใจร่วมกันอีกที และ...” เธอมองโทไบอัสกับฉัน “พวกเขาคงไม่พอใจนักที่มีชาวดอนท์เลสเข้ามาอยู่ในนี้ด้วย แน่แน่นอนว่า ฉันต้องขอให้พวกเธอฝากอาวุธที่อาจพกติดตัวมาไว้กับฉัน”

ฉันรู้สึกสะอึกใจทันที เธอรู้ว่าฉันเป็นดอนท์เลสได้อย่างไร ในเมื่อฉันยังใส่เสื้อสีเทา เสื้อของพ่อ

แต่ตอนนั้นกลิ่นของพ่อซึ่งเป็นส่วนผสมที่เก่า ๆ กันของสบู่กับเหงื่อก็โชยมาเข้าจมูกฉันพอดี ทำให้ฉันลืมทุกสิ่งทุกอย่างและคิดถึงแต่พ่อคนเดียว ฉันกำมือแน่นจนเล็บจิกเข้าไปในเนื้อ *ไม่ใช่ที่นี่ ไม่ใช่ที่นี่*

โทไบอัสส่งมอบปืนของเขา แต่พ่อฉันจะเอื้อมไปหยิบอาวุธที่ซ่อนไว้ข้างหลัง เขากลับดึงมือฉันมาไว้ข้างหน้า จากนั้นก็กลบเกลื่อนด้วยการทำเป็นประสานมือของเขาเข้ากับมือของฉัน

ฉันรู้ว่ามันฉลาดกว่าถ้าเราจะมีปืนติดตัวสักกระบอก แต่ตัวฉันคงเบาขึ้นเยอะถ้าได้มอบปืนไป

“ฉันชื่อโจแฮนนา เรเยส” เธอบอกแล้วยื่นมือให้ฉัน จากนั้นก็โทไบอัสนี้เป็นวิธีที่ทักทายแบบดอนท์เลส ฉันอดประทับใจไม่ได้ที่เธอรู้จักขนบธรรมเนียมของเผ่าอื่น ฉันลืมนึกไปว่าชาวอมิตินั้นนิยมการให้เกียรติผู้อื่นเพียงใด จนกระทั่งได้มาเห็นด้วยตาตัวเอง

“นี่คือโท-” มาร์คัสยังพูดไม่จบ โทไบอัสก็พูดสอดขึ้นมาก่อน

“ผมชื่อโพร์” เขาว่า “นี่ทริซ เคเล็บ และปีเตอร์”

เมื่อไม่กี่วันก่อน ‘โทไบอัส’ เป็นชื่อที่นอกจากฉันแล้วก็ไม่มีใครใน

ดอนท์เลสรู้สึก มันเป็นส่วนหนึ่งของเขาที่เขามอบให้ฉัน เมื่ออยู่นอกดอนท์เลส ฉันถึงจำได้ว่าทำไมเขาถึงไม่ยอมให้ใครรู้ชื่อนั้น ชื่อนั้นเชื่อมโยงเขากับมาร์คัส “ยินดีต้อนรับสู่มิติ” ดวงตาของโจแฮนนาจับอยู่ที่ใบหน้าของฉัน ปากเธอเบ้ยวนิดๆขณะยิ้ม “เราจะดูแลพวกเธอเป็นอย่างดี”

เราปล่อยให้พวกเขาทำอย่างที่ว่า นางพยาบาลชาวอมิตีให้ยาฉันมาทาไหล่ มันเป็นยาสมานบาดแผลซึ่งคิดค้นโดยเออร์ดูไตต์ ส่วนปีเตอร์ถูกพาไปรักษาแขนที่โรงพยาบาล โจแฮนนาพาเราไปยังโรงอาหาร เราพบกับชาวแอมเนกซ์ชั้นที่หลบอยู่ในที่ซ่อนลับกับเคลือบและฟ้อ ชูซานก็อยู่ที่นั่น รวมถึงพวกเพื่อนบ้านของเรา ในโรงอาหารมีโต๊ะไม้เรียงยาวไปจนสุดห้อง ทุกคนเข้ามาทักทายเราอย่างยินดีโดยเฉพาะกับมาร์คัส ทุกคนพยายามกลั้หน้าตาและเค้นรอยยิ้มออกมา มอบให้แกกัน

ฉันเกาะแขนโทไบอัสแน่น รู้สึกเหมือนโดนกดทับด้วยน้ำหนักจากเพื่อนร่วมเผ่าของพ่อแม่ ด้วยชีวิต และด้วยน้ำตาของพวกเขา

ชาวแอมเนกซ์คนหนึ่งยื่นแก้วกรุ่นควินมาจ่อใต้จมูกฉันแล้วพูดว่า “ดีมีสิ มันจะช่วยให้เธอนอนหลับเหมือนที่มันช่วยพวกเราบางคน หลับสนิทไม่ฝันถึงอะไร”

เครื่องดีมีสีแดงอมชมพูเหมือนสตอร์วเบอร์รี่ ฉันรับแก้วแล้วยกดื่มอย่างรวดเร็ว ความร้อนจากเครื่องดีมีช่วยทำให้ความมึนงงว้างเปล่าในตัวฉันหายไป ได้ครู่หนึ่ง เมื่อของเหลวหยดสุดท้ายไหลลงคอ ฉันก็เริ่มรู้สึกผ่อนคลาย ใครบางคนนำฉันไปตามโถงทางเดินจนถึงห้องที่มีเตียงตั้งอยู่ จากนั้นก็ไม่มีอะไรอีก

๒

ฉันเฝ้าต้นด้วยความตกใจ มือกำผ้าห่มแน่น แต่ฉันไม่ได้วิ่งอยู่บนถนนในเมืองหรือในโถงทางเดินของสำนักงานใหญ่ของดอนท์เลส ฉันนอนอยู่บนเตียงในสำนักงานใหญ่ของอมิตี กลิ่นซีลี้อยู่ฟุ้งกระจายอยู่ในอากาศ

ฉันขยับตัว แต่มีบางอย่างที่มหลังจนฉันต้องเบ้หน้า ฉันเอื้อมไปข้างหลังมือแตะถูกปืน

ครู่หนึ่ง ฉันเห็นวิลยืนอยู่ตรงหน้า เราต่างเล็งปืนใส่กัน *มือ ฉันน่าจะยิงมือเขา ทำไมฉันถึงไม่ทำแบบนั้น ทำไม* ฉันเกือบเรียกชื่อเขาออกไปอยู่แล้ว เขาก็หายไป

ฉันลงจากเตียงและยกฟูกวางบนเขาด้วยมือข้างเดียว จากนั้นก็เอาปืนซุกไว้ข้างใต้แล้วปล่อยฟูกตกลงมาทับ เมื่อไม่ต้องเห็นปืนและไม่มีมันคอยทิ่มตัว หัวฉันก็โล่งขึ้นทันใด

หลังจากอะดรีนาลินที่สูบฉีดอย่างรุนแรงเมื่อวานหายไปและอะไรก็ตามที่ทำให้ฉันง่วงหมดฤทธิ์ ไหล่ฉันก็ดูจะปวดร้าวเป็นสองเท่า ฉันยังสวมเสื้อผ้าซุดที่ใส่เมื่อคืน ฮาร์ดไทรฟ์ที่ฉันซุกไว้ใต้หมอนก่อนเข้านอนโผล่ออกมาให้เห็นรำไร ในนั้นมีโปรแกรมซิมูเลชันที่ควบคุมชาวดอนท์เลสให้ทำตามคำสั่ง รวมทั้ง

ข้อมูลการก่อการของเออร์ไลต์ ฉันรู้สึกเหมือนมันเป็นของที่มีค่ามากจนฉันกลัวเกินกว่าที่จะแตะต้องมัน แต่จะทิ้งมันไว้ตรงนี้ก็ไม่ได้ ดังนั้นฉันจึงเอามันมัดไว้ในช่องระหว่างตุลีนชักกับผนัง มีบางส่วนในตัวฉันที่คิดว่าเราน่าจะทำลายมันทิ้งให้สิ้นซาก แต่ฉันรู้ว่ามันเป็นหลักฐานเพียงอย่างเดียวที่บันทึกการตายของพ่อแม่ฉันไว้ ดังนั้นฉันจึงประนีประนอมด้วยการซ่อนมันให้พ้นหูพ้นตาแทน

ใครบางคนเคาะประตู ฉันนั่งที่ขอบเตียงและพยายามลုပ်ผมให้เรียบร้อย “เข้ามา” ฉันบอก

ประตูเปิดออก โทไบอัสเข้ามาแค่ครึ่งตัว บานประตูแบ่งเขาออกเป็นสองส่วน เขายังใส่ยีนตัวเมื่อวาน แต่เปลี่ยนจากเสื้อยืดสีดำตัวเก่าไปใส่เสื้อแดงเข้มแทน เขาคงจะได้มันมาจากพวกอิมิตินั้นแหละ มันเป็นที่ที่คุณแปลกเมื่ออยู่บนตัวเขา ออกจะสว่างเกินไป แต่พอเขาพิงศีรษะกับกรอบประตู ฉันก็เห็นว่ามันทำให้สีน้ำเงินในดวงตาเขาเจิดจ้าขึ้น

“อิมิตีจะเปิดประชุมในอีกครึ่งชั่วโมง” เขายกคิ้วพร้อมกับทำเสียงเหยียดหยัน “เพื่อตัดสินชะตากรรมของเราไงล่ะ”

ฉันสั่นหัวเบาๆ “ไม่นึกไม่ฝันเลยว่าจะมีวันที่ชะตากรรมของเราจะตกอยู่ในกำมือของอิมิตี”

“ฉันก็เหมือนกัน เอ้อ ฉันมีของมาฝาก” เขาหยิบขวดเล็กๆ ใบบางมาหมุนฝาเปิด จากนั้นก็ยื่นหลอดหยดที่มีของเหลวใสๆ มาให้ฉัน “ยาแก้ปวดหยดทุกๆ หกชั่วโมง”

“ขอบใจ” ฉันหยอดยาลงคอ มันมีรสเหมือนมะนาวเก่าเก็บ เขาเอานิ้วโป้งเกี่ยวหูเข็มขัดแล้วพูดว่า “เป็นยังไงบ้าง เบียทริซ”

“เมื่อก็คุณเรียกฉันว่า เบียทริซจ้ะหรือ”

“ก็คิดว่าน่าจะลองดู” เขายิ้ม “ไม่ชอบหรือ”

“บางทีเราน่าจะเก็บเอาไว้ใช้เฉพาะในโอกาสสำคัญๆ อย่างงานฉลองต้อนรับสมาชิกใหม่ วันเลิกเผ่า...” ฉันเงยไป ฉันกำลังจะไล่เรียงงานเทศกาลวันอื่นๆ แต่มีเพียงแอมเนกซันเท่านั้นที่ฉลองวันสำคัญเหล่านั้น ฉันเข้าใจว่า

พวกดอนท์เลสก็น่าจะมีวันที่เป็นวันสำคัญของพวกเขา แต่ฉันยังไม่รู้เลยว่ามีอะไรบ้าง แถมความคิดที่ว่าเราจะได้ฉลองอะไรในช่วงนี้ก็เป็นเรื่องที่น่าขันจนฉันพูดต่อไม่ออก

“ตกลงตามนั้น” รอยยิ้มของเขาเลื่อนหายไป “เป็นยังไงบ้าง ทริช”

ไม่ใช่คำถามที่แปลกหรือกเมื่อคิดถึงเรื่องต่างๆที่เราประสบมา แต่ฉันก็ตัวแข็งไปตอนที่เขาถาม รวากับกลัวว่าเขาจะอ่านใจฉันออก ฉันยังไม่ได้เล่าเรื่องวิลให้เขาฟัง ฉันอยากบอกนะ แต่ไม่รู้จะเริ่มยังไงจริงๆ แค่คิดว่าต้องพูดคำพวกนั้นออกไปจริงๆ ฉันก็รู้สึกหนักอึ้งราวกับตัวจะร่วงทะลุพื้นไม้กระดาน

“ฉัน...” ฉันสั่นหัวสองสามที “ไม่รู้สิ โฟร์ ฉันตื่นมา ฉัน...” ฉันยังสั่นหัวไม่เลิก เขาประคองแก้มฉัน นิ้วหนึ่งสอดรับกับหลังไบหู จากนั้นเขาก็ก้มลงมาจูบฉัน ส่งความรู้สึกหวามไหวให้แล่นพล่านไปทั่วร่าง ฉันจับแขนเขา พยายามจะรั้งให้เขาอยู่อย่างนี้ให้นานที่สุด เวลาที่เขาสัมผัสฉัน ความรู้สึกโหวงเหวงในอกและท้องของฉันดูจะเบาบางลงไปได้

ฉันไม่ต้องบอกเขาก็ได้นี้ ฉันแค่ต้องพยายามลืมนั่น และเขาทำให้ฉันลืมนั่นได้

“ฉันเข้าใจ” เขาว่า “โทษที ฉันไม่น่าถามอะไรแบบนั้นเลย”

แวบหนึ่งที่ฉันคิดออกแล้วว่า *คุณจะเข้าใจได้ยังไง* แต่บางอย่างในสีหน้าของเขابอกว่าเขาเข้าใจการสูญเสียดี เขาต้องเสียแม่ไปตั้งแต่เขายังเด็ก ฉันจำไม่ได้ว่าแม่เขาตายเพราะอะไร ฉันรู้แต่ว่าพวกเราไปร่วมงานศพด้วย

ทันใดนั้นฉันก็เห็นภาพเขายืนเกาะผ้าม่านอยู่ในห้องนั่งเล่น เขาน่าจะอายุประมาณเก้าขวบ ใส่ชุดสีเทา ดวงตาสีเข้มของเขาปิดสนิท ภาพนั้นโผล่มาวูบเดียวก่อนจะหายไป มันอาจเป็นเพียงจินตนาการของฉัน ไม่ใช่ความจริงจริงๆ

เขาปล่อยฉัน “รีบแต่งตัวเถอะ”

ห้องน้ำหญิงอยู่ถัดจากห้องฉันไปสองประตู พื้นปูด้วยกระเบื้องสีน้ำตาลเข้ม และผนังทำจากไม้ มีม่านพลาสติกกันห้องอาบน้ำแต่ละห้องไว้ ป้ายที่ผนังหลังห้องเขียนเอาไว้ว่า โปรดทราบ เพื่ออนุรักษ์น้ำ น้ำจะไหลแค่ห้านาที น้ำเย็นเจี๊ยบ ดังนั้นต่อให้ใช้น้ำได้นานกว่านั้น ฉันก็ไม่ต้องการ ฉันใช้มือซ้ายขัดถูร่างกายอย่างขมิ้นและปล่อยมือขวาให้ห้อยอยู่เฉยๆ ยาแก้ปวดที่โทไบอัสให้ออกฤทธิ์อย่างรวดเร็ว ตอนนี้อาการเจ็บที่ไหล่ฉันจึงเหลือแค่อาการปวดตบๆเท่านั้น

เมื่อฉันออกจากห้องอาบน้ำ ก็พบกองเสื้อผ้าวางรออยู่บนเตียง มีทั้งเสื้อผ้าสีเหลืองสีแดงของอมิตี และชุดสีเทาของแอ็บเนเกชั่น สีของบรรดาเสื้อผ้าเหล่านี้เป็นสีที่ฉันแทบไม่เคยเห็นอยู่ด้วยกัน ถ้าจำเป็นต้องเดา ฉันขอทายว่า พวกแอ็บเนเกชั่นเป็นคนเอาเสื้อผ้ามาวางให้ฉัน เป็นนิสัยของคนแบบพวกเขา

ฉันสวมกางเกงสีแดงเข้มที่ทำจากผ้าเดนิมซึ่งขายาวเกินจนฉันต้องพับตลบถึงสามชั้น ใส่เสื้อสีเทาของแอ็บเนเกชั่นตัวโคร่ง แขนเสื้อยาวคลุมปลายนิ้วเลยทีเดียวน ฉันเลยต้องพับมันขึ้นอีกเหมือนกัน แล้วก็จับแปลบทุกครั้งที่ยับมือขวา จึงพยายามเคลื่อนไหวมือข้างนั้นให้น้อยที่สุดและซ้ำที่สุดเท่าที่จะทำได้

มีคนเคาะประตู “เบียทริซ” เป็นเสียงนุ่มนวลของซูซาน

ฉันเปิดประตูให้ซูซาน เธอวางถาดใส่อาหารลงบนเตียง ฉันมองหาร่องรอยแห่งความสุขเสียบนใบหน้าเธอ พ่อของซูซาน หนึ่งในผู้นำของแอ็บเนเกชั่นถูกฆาตกรรมระหว่างการโจมตี แต่ฉันก็ไม่เห็นอะไรอื่น นอกจากความมุ่งมั่นในการทำงานอันเป็นหนึ่งในคุณสมบัติของเผ่าที่ฉันเคยอยู่

“ขอโทษนะที่เสื้อผ้าไม่ค่อยพอดีตัว” เธอว่า “ฉันมั่นใจว่าเราจะต้องหาเสื้อผ้าที่ดีกว่านี้ให้เธอได้ หลังจากอมิตียอมให้เราอยู่ที่นี้ด้วย”

“ไม่มีปัญหา” ฉันว่า “ขอบใจนะ”

“ฉันได้ยินว่าเธอถูกยิง อยากให้ฉันช่วยทำแผลให้ไหม ฉันช่วยใส่รองเท้า

ให้ได้นะ”

ฉันกำลังจะปฏิเสธ แต่จะว่าไปฉันก็ต้องการความช่วยเหลือจริงๆ
นั่นแหละ

“แน่นอน ขอบใจนะ”

ฉันนั่งลงบนเก้าอี้ไว้พนักหน้ากระจก ชูชานยื่นอยู่ข้างหลังฉัน เธอ
ไม่มองเงาในกระจก แต่บังคับสายตาให้จับอยู่แต่งงานที่กำลังทำ ขณะที่เธอ
หิวผมให้ฉันไม่มีสักครั้งที่เธอจะเหลียวตาขึ้นมามอง แวบเดียวก็ไม่มี และเธอ
ก็ไม่ได้ถามอะไรเรื่องไหลของฉัน อย่างเช่นฉันถูกยิงได้ยังไง หรือเกิดอะไรขึ้น
หลังจากฉันออกจากที่ซ่อนลับในแอ็บเนกชั่นเพื่อไปปิดโปรแกรมซิมูเลชั่น ฉัน
มีความรู้สึกที่ว่าถ้าฉันปอกเปลือกเธอออกทีละชั้นๆจนหมด เนื้อแท้ของเธอก็คง
จะเป็นแอ็บเนกชั่นจนถึงแก่นเป็นแน่

“เธอเจอโรเบิร์ตรียัง” ฉันถาม โรเบิร์ตพี่ชายของเธอเลือกอมิตี ไม่ได้
เลือกดอนท์เลสเหมือนฉัน นั่นหมายถึงเขาจะต้องอยู่ที่ไหนสักแห่งในนี้ ฉัน
อยากรู้จริงว่าตอนพวกเขาได้เจอกัน ทั้งสองจะเป็นเหมือนที่ฉันกับเคลือบเป็นไหม

“เจอเมื่อคืนแป๊บหนึ่ง” เธอบอก “ฉันปล่อยให้เขาไปไว้ทุกข์กับเพื่อน
ในเผ่าของเขา ในขณะที่ฉันไว้ทุกข์กับเพื่อนร่วมเผ่าของฉัน แต่ถึงอย่างนั้น
ฉันก็ตั้งใจที่ได้เจอเขา”

ฉันจับได้จากน้ำเสียงของเธอว่าเธอไม่อยากจะพูดถึงเรื่องนี้อีก

“แต่น่าเสียดายนะที่ดันมาเกิดเรื่องเอาตอนนี้” ชูชานว่า “พวกผู้นำของเรา
กำลังจะทำอะไรบางอย่างที่วิเศษมากแท้ๆ”

“ถามจริง พวกเขาคิดจะทำอะไรเหรอ”

“ฉันไม่รู้หรอก” ชูชานหน้าแดง “ฉันรู้แค่กำลังจะมีบางอย่างเกิดขึ้น
ฉันไม่ได้ตั้งใจจะสอดรู้สอดเห็น ฉันแค่บังเอิญสังเกตเห็นเอง”

“ต่อให้เธอสอดรู้สอดเห็นจริงๆ ฉันก็ไม่โทษเธอหรอก”

ชูชานพยักหน้าแล้วตั้งหน้าตั้งตาหิวผมฉันต่อ ฉันอยากรู้จริงๆว่าพวกผู้นำ
ของแอ็บเนกชั่นซึ่งรวมถึงพ่อ ตั้งใจจะทำอะไร และฉันก็อดตั้งไม่ได้ที่ชูชาน

ที่กักเอาเองทันทีว่าจะไรก็ตามที่พวกเขาทำจะต้องเป็นเรื่องพิเศษ ฉันได้แต่หวังว่าฉันจะสามารถกลับไปเชื่อใจเพื่อนมนุษย์ได้เหมือนเดิม

หมายถึงถ้าที่ผ่านมา ฉันเคยเชื่อละนะ

“ชาวดอนท์เลสชอบปล่อยผมใช้ใหม่” ชูซานถาม

“ก็เป็นบางครั้ง” ฉันว่า “เธอถักเปียเป็นหรือเปล่า”

ว่าแล้วนิ้วอันคล่องแคล่วของชูซานก็ถักผมฉันเป็นเปียซึ่งยาวลงมาถึงกลางหลัง ฉันเอาแต่มองเงาในกระจกของตัวเองจนกระทั่งเธอเปียผมของฉันเสร็จ ฉันขบขันชูซานเมื่อเธอทำให้ฉันเรียบบร้อย แล้วหญิงสาวก็ออกจากห้องไปพร้อมรอยยิ้มน้อยๆ ก่อนจะปิดประตูให้

ฉันยังมองกระจกไม่วางตา แต่ฉันไม่ยกเห็นตัวเองอยู่ในนั้น ฉันยังรู้สึกได้ถึงนิ้วของชูซานตรงหลังคอกของฉัน นั่นให้ความรู้สึกเหมือนนิ้วของแม่ในเช้าวันสุดท้ายที่เราได้อยู่ด้วยกันตามลำพัง น้ำตาเริ่มคลอหน่วย ฉันนั่งโยกตัวไปมาบนเก้าอี้ไรรูปนก พยายามขบไล่ความทรงจำเรื่องนั้นออกจากสมอง ฉันกลัวว่าถ้าฉันปล่อยให้ตัวเองร้องไห้ ฉันอาจร้องไม่ยอมหยุดจนตัวแห้งเหี่ยวเป็นลูกเกดย่นๆ ก็เป็นไปได้

ฉันเห็นชุดเย็บผ้าชุดหนึ่งวางอยู่บนตู้ลิ้นชัก ในนั้นมีด้ายสองสีคือแดงกับเหลือง และกรรไกรหนึ่งเล่ม

ฉันรู้สึกสงบขณะที่แก้เปียและหวีผมตัวเองใหม่ ฉันแสกผมตรงกึ่งกลางและหวีผมจนเรียบ ฉันเอากรรไกรจ่อผมแถวปลายคาง

ฉันจะยังเป็นคนเดิมได้ยังไง ในเมื่อตอนนี้แม่ไม่อยู่และอะไรๆ ก็เปลี่ยนไปหมดสิ้น ฉันทำไม่ได้หรอก

ฉันพยายามตัดผมตัวเองให้เรียบเสมอกันมากที่สุดเท่าที่จะทำได้โดยใช้กรรไกรเป็นแนวอ้างอิง ส่วนที่ยากคือด้านหลังซึ่งฉันมองไม่เห็น ฉันต้องพึ่งการสัมผัสมากกว่าการมองเห็นจริงๆ ปล่อยผมสีทองดกล้อมกรอบด้านหน้าฉันบนพื้นเป็นรูปครึ่งวงกลม

ฉันออกจากห้องโดยไม่มองเงาในกระจกเป็นครั้งที่สอง

เมื่อโทไบอัสกับเคลือบมารับฉัน ทั้งคู่มองฉันตาก้างราวกับฉันไม่ใช่คนที่พวกเขา รู้จักเมื่อวาน

“เธอตัดผมนี้” เคลือบพูดพลางเลิกคิ้ว การพุ่งเป้าไปที่ข้อเท็จจริงในขณะที่ คนอื่นกำลังตกตะลึงแบบนี้ แสดงถึงความเป็นออรูไดต์ในตัวเขาอย่างชัดเจน ผมด้านที่เขานอนทับกระดกขึ้นเล็กน้อย และตาเขาก็ดูแดงๆ

“ใช่” ฉันว่า “คือ...อากาศมันร้อนเกินกว่าจะไว้ผมยาวนะ”

“ก็สมเหตุสมผลดี”

เราเดินไปตามโถงทางเดินด้วยกัน พื้นไม้ลั่นเอี้ยดอัดใต้เท้าของเรา ฉันคิดถึงเสียงฝีเท้าก้องๆ และอากาศเย็นๆ ในที่ปักใต้ดินของดอนท์เลส แต่สิ่งที่ฉันคิดถึงมากที่สุดคงจะเป็นความรู้สึกกลัวที่ฉันเคยรู้สึกในช่วงไม่กี่สัปดาห์ ก่อน ซึ่งบัดนี้คงกลายเป็นเรื่องขี้ปะติ๋วไปเลยเมื่อเทียบกับความกลัวของฉัน ในตอนนี้

เมื่อเราออกจากอาคาร ฉันรู้สึกว่ากาศข้างนอกนั้นช่างอึดอัดเหมือน มีใครเอามอนมากดหน้าจนหายใจไม่ออก เจือกลิ้นเหม็นเขียวแบบเดียวกับ กลิ่นใบไม้ที่ถูกฉีกออกจากกัน

“พวกเขาารู้หรือเปล่าว่านายเป็นลูกของมาร์คัส” เคลือบถาม “ฉันหมายถึง พวกแอ็บเนเกชั่นนะ”

“ฉันเข้าใจว่าไม่” โทไบอัสพูดแล้วเหลือบมองเคลือบ “ฉันจะขบใจมาก ถ้านายไม่เอาเรื่องนั้นไปพูดกับใคร”

“ฉันไม่จำเป็นต้องพูด ใครที่เห็นมีตาเขาก็มองออกทั้งนั้นแหละ” เคลือบ ขมวดคิ้วใส่เขา “ว่าแต่นายอายุเท่าไร”

“สิบแปด”

“นายไม่คิดเหรอว่า นายออกจะแก่ไปหน่อยสำหรับน้องสาวตัวน้อยๆ ของฉัน”

โทไบอัสหัวเราะพรวด “เธอไม่ใช่อะไร ตัวน้อยๆ ของนายทั้งนั้นหรอกน่า”

“พอได้แล้ว ทั้งสองคนเลย” ฉันพูด คนชุดเหลืองกลุ่มหนึ่งเดินนำเรา

ไปยังอาคารกว้างทรงเตี้ยซึ่งทำจากกระจกทั้งหลัง แสงแดดส่องสะท้อนบานกระจกเหล่านั้นให้เจิดจ้าจนฉนั้นแทบตา ก่อนจะยกมือป้องตาแล้วเดินไป

ประตูอาคารเปิดกว้าง รอบเรือนกระจกทรงกลมหลังนั้น บรรดาพืชพรรณต่างพากันขึ้นทั่วราวน้ำและตามแอ่งน้ำขนาดเล็กกรอบบริเวณ พัดลมหลายสิบตัวตั้งกระจายกันอยู่ตามจุดต่างๆ ของห้องเพื่อเป่าลมร้อน ทำเอาฉนั้นเหงื่อท่วมตัว แต่เรื่องพวกนี้ก็เลือนหายไปจากสมองฉนั้นอย่างรวดเร็ว เมื่อผู้คนที่อยู่ด้านหน้าเริ่มบางตาลงฉนั้นสามารถมองเห็นส่วนที่เหลือของห้องได้ถนัด

ฉนั้นไม่ยักยัดหนึ่งตั้งอยู่ตรงกลางห้อง มันแผ่กิ่งก้านปกคลุมเกือบทั้งอาณาบริเวณเรือนกระจกแห่งนั้น รากผุดโผล่ขึ้นจากพื้น เลื้อยเลาะเกาะกระหวัดกันจนแน่นขนัด ฉนั้นมองไม่เห็นดินตามช่องว่างระหว่างรากแม้แต่หย่อนอกจากน้ำกับแกนโลหะซึ่งทำหน้าที่เป็นโครงให้รากได้ยึดเกาะ ที่จริงฉนั้นไม่ควรจะแปลกใจนะ อมิตีอุทิศชีวิตเพื่อการเกษตรกรรม โดยได้รับความช่วยเหลือทางด้านวิทยาการจากเออรูไดต์

โจแฮนนา เรเยส ยืนอยู่บนรากกลุ่มก้อนหนึ่ง เธอปล่อยผมลงมาปรกหน้าด้านที่มีแผลเป็น ฉนั้นรู้จากวิชาประวัติศาสตร์เฝ้าว่าอมิตีไม่มีผู้นำอย่างเป็นทางการ พวกเขาลงคะแนนโหวตในทุกเรื่อง และผลที่ออกมาก็แทบจะเป็นเอกฉันท์ทุกครั้งไป พวกเขาเปรียบเสมือนส่วนประกอบชิ้นเล็กชิ้นน้อยของหัวใจดวงเดียว โดยมีโจแฮนนาทำหน้าที่เป็นกระบอกเสียงของพวกเขา

ชาวอมิตีนั่งอยู่บนพื้น ส่วนใหญ่จะนั่งรวมกันเป็นกลุ่มย่อยๆ ในท่าขัดสมาธิ ทำให้ฉนั้นคิดถึงรากไม้อย่างบอกไม่ถูก ส่วนชาวแอ็บเนกซ์นั่งเบียดกันเป็นแถวๆ อยู่ห่างไปไม่กี่หลาทางด้านซ้ายของฉนั้น ฉนั้นกวาดตามองพวกเขาอยู่พักหนึ่ง จนกระทั่งฉนั้นตระหนักว่าฉนั้นกำลังมองหาใคร...พร้อมกับเฝ้า

ฉนั้นกลืนน้ำลายอย่างยากลำบากและพยายามจะลืม โทไบอัสแตะสะโพกแล้วดันฉนั้นให้ไปอยู่ข้างหลังพวกแอ็บเนกซ์ ก่อนที่เราจะนั่ง เขาก็ยื่นปากมากระซิบข้างหูฉนั้นว่า “ฉนั้นชอบผมทรงนี้ของเธอ”

ฉนั้นพยายามยิ้มให้เขา จากนั้นก็นั่งฟังเขา แขนของเราสัมผัสกัน

เมื่อโจแฮนนายกมือแล้วค้อมศีรษะลง เสียงพูดคุยในห้องก็หยุดอย่างฉับพลันตั้งแต่ฉันยังไม่ทันหายใจเอาอากาศเฮือกถัดไป ชาวอมิโตรอบตัวฉันพากันเงียบ บ้างหลับตา บ้างขมูบขมิมท้องบางอย่างที่ฉันไม่ได้ยิน บ้างก็เหม่อมองไปยังจุดที่อยู่ไกลๆ

ทุกวินาทีหมายถึงอาการคันคะเยอ กว่าโจแฮนนาจะเงยหน้าขึ้นมา ฉันก็เกาจนทะเล่ไปถึงกระดูก

“วันนี้เรามีเรื่องที่จะต้องพิจารณาเป็นการเร่งด่วน” โจแฮนนาบอก “นั่นคือ ในฐานะผู้ฝึกฝไ้ในสันติภาพ เราจะวางตัวเช่นใดในช่วงเวลาแห่งความขัดแย้งเช่นนี้”

ชาวอมิตีทุกคนในห้องต่างหันไปพูดคุยกับผู้ชายหรือผู้หญิงที่อยู่ข้างๆ “พวกเขาจะได้ข้อสรุปเมื่อไหร่” ฉันพูดขณะที่การพูดคุยยังคงดำเนินไปเรื่อยๆ

“ชาวอมิตีสนใจเรื่องประสิทธิภาพที่ไหน” โทไบอัสว่า “พวกเขาสนใจแค่การเห็นพ้องต้องกัน คอยดูไปเถอะ”

ผู้หญิงในชุดเหลืองสองคนที่อยู่ห่างฉันไปไม่กี่ฟุตลุกไปพร้อมกับกลุ่มที่ประกอบด้วยผู้ชายสามคน ชายหนุ่มเปิดทางให้กลุ่มเล็กๆ ของเขาได้ขยายไปพร้อมกับกลุ่มข้างๆ จากนั้นกลุ่มเล็กกลุ่มน้อยในห้องประชุมก็เริ่มรวมตัวกันเป็นวงใหญ่ เสียงพูดคุยเริ่มเบาลงจนกระทั่งมีแค่สามสี่คนที่ยังคงคุยกันอยู่ ฉันได้ยินคำพูดของพวกเขาแต่บางคำ “สันติภาพ-ดอนท์เลส-เออร์ดูไต์-ค่ายผู้ลี้ภัย-เข้าไปเกี่ยวข้อง-”

“ฟิลิกซะมัด” ฉันว่า

“ฉันว่ามันงดงามออก” เขาบอก

ฉันมองเขา

“อะไร” เขาหัวเราะนิดๆ “เพราะทุกคนมีสิทธิในการออกเสียงเท่าเทียมกัน พวกเขาจึงรู้สึกที่ตัวเองต่างมีส่วนรับผิดชอบต่อสังคม นั่นทำให้พวกเขารักและเมตตาผู้อื่น ฉันคิดว่ามันเป็นเรื่องที่งดงามนะ”

“ฉันว่ามันเป็นเรื่องที่เป็นไปไม่ได้ในทางปฏิบัติ” ฉันว่า “แน่นอน วิธีนี้อาจทำได้ในอมิตี แต่ไม่ใช่ทุกคนที่อยากติดเบนโจหรือปลุกผัก จะเป็นยังไงถ้ามีเหตุร้ายเกิดขึ้นและการพูดคุยก็น่าจะช่วยให้อาการหายไปได้”

โทไบอัสยกไหล่ “เราคงจะได้รู้เรื่องนั้นในอีกไม่ช้า”

ในที่สุดผู้ที่เป็นตัวแทนจากกลุ่มใหญ่แต่ละกลุ่มก็ยืนขึ้นแล้วเดินลัดเลาะรากไม้เข้าไปหาโจแฮนนา ฉันนึกว่าพวกเขาจะประกาศอะไรกับพวกเราที่เหลือ แต่ตัวแทนพวกนั้นก็กลับยื่นจับกลุ่มเป็นรูปวงกลมและกระซิบกับโจแฮนนา ฉันสงสัยใจว่า ฉันจะไม่ได้รู้หรือกว่าพวกเขาพูดอะไรกันบ้าง

“พวกเขาไม่คิดจะเปิดโอกาสให้เราได้คัดค้านอะไรเลยใช่ไหม” ฉันว่า “คงงั้น” เขาว่า

จบกัน

หลังจากได้พูดความเห็นในส่วนของเขาหรือเธอเรียบร้อยแล้ว พวกเขาก็นั่งลงปล่อยให้โจแฮนนาเขียนตารางงานอยู่กลางห้องตามลำพัง เธอหันมาทางเรามือประสานไว้ข้างหน้า ถ้าพวกเขาบอกให้เราออกไป เราจะไปอยู่ที่ไหนได้กลับไปอยู่ในเมืองที่เต็มไปด้วยอันตรายอย่างงั้นหรือ

“อมิตีกับเออร์โดต์มีสายสัมพันธ์อันเหนียวแน่นมาเนิ่นนาน เราต้องการกันและกันเพื่อความอยู่รอด และเราก็ให้ความช่วยเหลือกันมาเสมอ” โจแฮนนาว่า “แต่เราก็มีสายสัมพันธ์อันเหนียวแน่นกับแอ็บเนเกชั่นด้วย และไม่ใช่เรื่องถูกต้องที่จะตัดสัมพันธ์ไมตรีที่มีให้กันมาเนิ่นนาน”

เสียงของเธอหวานหยดย้อยปานน้ำผึ้ง ทั้งยังเหนียวเหนียวเหมือนน้ำผึ้งด้วย ทั้งเข้มข้น ทั้งระมัดระวัง ฉันใช้หลังมือจับเหงื่อตามไผ่ผม

“เราคิดว่า ทางเดียวที่เราจะรักษาสายสัมพันธ์กับทั้งสองเผ่าเอาไว้ได้ คือเราต้องวางตัวเป็นกลางและไม่เข้าไปเกี่ยวข้องกับฝ่ายใด” เธอพูดต่อ “การที่พวกคุณมาอยู่ที่นี่ ซึ่งเรายินดีต้อนรับ ทำให้เรื่องนี้ซับซ้อน”

เอาแล้วไง ฉันคิด

“เราปรึกษากันและกันได้ข้อสรุปว่า เราจะจัดตั้งสำนักงานใหญ่ของเราเป็น

ค่ายผู้ลี้ภัยซึ่งยินดีต้อนรับคนจากทุกเผ่า” เธอว่า “โดยอยู่ภายใต้เงื่อนไขบางประการ ข้อแรก ห้ามนำอาวุธเข้ามาที่นี่ ข้อสอง ในกรณีที่มีการทะเลาะเบาะแว้งไม่ว่าจะเป็นด้วยคำพูดหรือการใช้กำลัง ทุกคนที่เกี่ยวข้องจะต้องออกไปจากที่นี่ทันที ข้อสาม ห้ามพูดถึงความขัดแย้งขณะอยู่ในเผ่าของเรา แม้จะเป็นการพูดคุยกันเป็นการส่วนตัวก็ไม่อาจทำได้ และข้อสี่ ทุกคนที่อยู่ที่นี่จะต้องทำงานเป็นการแลกเปลี่ยน เราจะแจ้งเรื่องนี้ไปยังเออร์ดูไตต์ แคนเตอร์ และดอนท์เลสให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้”

สายตาเธอเคลื่อนไหวมาจับอยู่ที่โทไบอัสกับฉัน และหยุดค้างอยู่อย่างนั้น

“พวกเธอก็สามารถพักอยู่ที่นี่ได้ ตราบเท่าที่พวกเธอปฏิบัติตามกฎ” เธอว่า “นั่นเป็นมติของเรา”

ฉันคิดถึงปิ่นที่ฉันซ่อนไว้ใต้พูกและความบาดหมางระหว่างฉันกับปีเตอร์ และโทไบอัสกับมาร์คัส ปากฉันก็แห้งผาก ฉันหลีกเลี่ยงการทะเลาะวิวาทไม่เก่ง เสียด้วยสิ

“ท่าทางเราจะอยู่ที่นี่ได้ไม่นาน” ฉันกระซิบกับโทไบอัส

ครู่ก่อนเขายังมีรอยยิ้มจางๆ แต่ตอนนี้เขาเฝ้าปากอย่างบึ้งตึง “ใช่ไม่นานหรอก”

3

เมื่อกลับไปห้องในตอนเย็น ฉันก็ล้วงเข้าไปใต้ฟูกเพื่อจะตรวจดูว่า
ปิ่นยังอยู่ แต่พอนิ้วฉันแตะกระดูก คอฉันก็ตีบตันเหมือนเกิดอาการแพ้ปิ่นขึ้นมา
กะทันหัน ฉันชักมือออกแล้วคุกเข่าอยู่ริมเตียง พยายามสูดอากาศเข้าไปลึกๆ
จนกระทั่งอาการเริ่มทุเลา

เธอเป็นอะไรไป ฉันสะบัดศีรษะเบาๆ *ตั้งสติหน่อยสิ*

และฉันก็รู้สึกเหมือนกับว่าตัวเองค่อยๆ ประกอบชิ้นส่วนต่างๆ ภายในร่าง
ให้กลับเข้าที่ ฉันอาจเหนื่อยหอบ แต่อย่างน้อยก็กลับมารู้สึกเหมือนเดิมได้

ฉันเห็นอะไรแวบๆ ทางหน้าต่าง จึงหันมองไปนอกหน้าต่างบานที่เปิดสู่สวน
แอ็บเปิ้ล โจแฮนนา เรเยส กับมาร์คัส อีตัน กำลังเดินอยู่ด้วยกัน พวกเขา
หยุดแวะเก็บใบสะระแหน่ที่แปลงผัก ฉันพุ่งออกจากห้องโดยที่ยังไม่รู้ด้วยซ้ำว่า
ทำไมฉันถึงอยากตามพวกเขาไป

ฉันวิ่งออกจากอาคารอย่างรวดเร็วเพราะกลัวพวกเขาจะหายไปเสียก่อน
พออยู่ข้างนอก ฉันก็ระมัดระวังตัวมากขึ้น ฉันอ้อมไปข้างหลังเรือนกระจก
แต่พอฉันเห็นโจแฮนนา กับมาร์คัสหายเข้าไปหลังต้นไม้แถวหนึ่ง ฉันก็ย่องตาม
ไปยังแถวข้างๆ โดยหวังว่ากิ่งไม้พวกนี้จะช่วยบังฉัน ถ้าพวกเขาคนใดคนหนึ่ง

เกิดหันมา

“...ที่ฉันยังไม่เข้าใจคือ เพราะอะไรเจอนินถึงได้เลือกโจมตีในเวลานี้” โจแฮนนาว่า “เธอเลือกลงมือตอนนี้เพราะเธอเพิ่งวางแผนเสร็จ หรือมีปัจจัยอื่นเป็นตัวกระตุ้นกันแน่”

ฉันเห็นหน้ามาร์คัสผ่านง่ามไม้ เขาเม้มปากแล้วพูดว่า “อืม”

“ฉันเข้าใจว่าเราคงไม่มีวันได้รู้ความจริงเกี่ยวกับเรื่องนั้น” โจแฮนนา เลิกคิ้วข้างที่ไม่มีแผลเป็นขึ้น “จันรีเปล่าคะ”

“ก็น่าจะเป็นอย่างนั้น”

โจแฮนนาเอามือแตะแขนมาร์คัสแล้วหันไปเผชิญหน้ากับเขา ฉันตัวแข็งที่อันทันที รู้สึกกลัวอยู่พักหนึ่งว่าเธออาจเห็นฉัน แต่สายตาโจแฮนนาจับจ้องอยู่แต่ที่มาร์คัส ฉันหมอบตัวลงแล้วคลานเข้าไปซ่อนตัวหลังต้นไม้ต้นหนึ่ง เปลือกไม้ทำให้หลังฉันระคายเคือง แต่ฉันก็ไม่กล้าขยับตัว

“แต่คุณรู้นี่คะ” เธอว่า “คุณรู้ว่าทำไมเจอนินถึงเลือกลงมือเวลานี้ ฉันอาจไม่ได้เป็นแคนเดอร์แล้วก็จริง แต่ฉันยังมองออกเวลาใครมีอะไรปิดบังฉัน”

“การซักถามเป็นเรื่องเห็นแก่ตัวนะ โจแฮนนา”

ถ้าฉันเป็นโจแฮนนา ฉันคงตำเขากลับไปแล้วที่พูดอะไรแบบนี้ แต่เธอกลับตอบอย่างนุ่มนวลว่า “เผ่าของฉันรอฟังความเห็นของฉัน ถ้าคุณรู้อะไรบางอย่างที่เป็นเรื่องสำคัญมาก ฉันก็จำเป็นจะต้องรู้ด้วย เพื่อที่ฉันจะได้เอาไปบอกกับพวกเขา ฉันเชื่อว่าคุณน่าจะเข้าใจ มาร์คัส”

“มีเหตุผลที่คุณไม่รู้เท่าที่ผมรู้ นานมาแล้ว แอ็บเนกซันได้รับมอบหมายให้เป็นผู้ปกป้องข้อมูลที่มีความละเอียดอ่อนมากเรื่องหนึ่ง” มาร์คัสบอก “เจอนินโจมตีเราเพื่อจะขโมยมัน ถ้าผมไม่ระวังให้ดี เธออาจทำลายมัน ผมบอกได้แค่นี้”

“แต่แน่นอนว่า—”

“ไม่” มาร์คัสตัดบท “ข้อมูลที่ว่า เป็นเรื่องใหญ่กว่าที่คุณคิดไว้หลายเท่า พวกผู้นำของเราปกป้องมันไม่ให้ตกไปอยู่ในมือของเจอนินด้วยชีวิต ผมจะ

ไม่ทำอะไรเสี่ยงๆ เพียงเพื่อตอบสนองความสงสัยอันเห็นแก่ตัวของคุณ”

โจแฮนนาเงียบไปครู่หนึ่ง ตอนนีฟามีตจนฉันมองแทบไม่เห็นมือตัวเอง อากาศลึกลงไปด้วยกลิ่นดินผสมกลิ่นแอมป์เบิ้ล ฉันพยายามหายใจให้เบาที่สุด “ขอโทษนะคะ” โจแฮนนาว่า “ดูเหมือนฉันจะทำอะไรบางอย่างที่ทำให้คุณคิดว่าฉันไว้ใจไม่ได้”

“ครั้งสุดท้ายที่ผมบอกเรื่องนี้กับพวกผู้แทนเผ่า เพื่อนของผมถูกสังหาร ไม่มีเหลือ” เขาตอบ “ตอนนี้ผมไม่ไว้ใจใครทั้งนั้น”

ฉันห้ามตัวเองไม่ได้จริงๆ ฉันชะงักตัวออกไปดู ทั้งมาร์คัสและโจแฮนนาต่างตกอยู่ในโลกของตัวเองเกินกว่าจะสนใจว่ามีอะไรเคลื่อนไหวแถวนี้ พวกเขาอยู่ใกล้กันมาก แต่ยังไม่ใกล้พอจะเห็นว่าพวกเขาถูกเนื้อต้องตัวกัน ฉันไม่เคยเห็นมาร์คัสดูเหนื่อยหรือเห็นโจแฮนนาดูโกรธขนาดนี้มาก่อน แต่สักพักสีหน้าเธอก็อ่อนโยนลง เธอแตะแขนของมาร์คัสอีกครั้ง ลูบไล้เขาเบาๆ

“สันติภาพไม่มีวันเกิดขึ้นได้หากปราศจากซึ่งความไว้ใจ” โจแฮนนาบอก “ฉันหวังว่าคุณจะทบทวนเรื่องนั้นใหม่ โปรดจำไว้ว่ายังไงฉันก็เป็นเพื่อนของคุณเสมอ มาร์คัส แม้แต่ตอนที่คุณไม่อยากเป็นเพื่อนของฉันก็ตาม”

เธอชะงักหน้าไปจูบแก้มเขา จากนั้นก็เดินมุ่งหน้าไปยังทางท้ายสวน มาร์คัสยืนนิ่งอยู่พักหนึ่ง เห็นได้ชัดว่ายังคงตกตะลึง สักพักเขาก็เดินกลับไปยังที่พัก

สิ่งที่ฉันเพิ่งประสบในครึ่งชั่วโมงที่ผ่านมายังคงวิ้งวุ่นอยู่ในสมองของฉัน ฉันนึกว่าเจอนินโจมตีแอมป์เนกซันเพื่อจะยึดอำนาจเป็นของตัวเอง แต่กลายเป็นว่าเธอโจมตีพวกเขาเพื่อจะขโมยข้อมูลบางอย่าง... ข้อมูลที่มีแต่พวกเขาเท่านั้นที่รู้

ทันใดนั้นความคิดเหล่านั้นก็พลันหายวับเมื่อฉันจำอีกเรื่องที่มีมาร์คัสพูดได้ พวกผู้นำของเราปกป้องมันไม่ให้ตกไปอยู่ในมือของเจอนินด้วยชีวิต พ่อเป็นหนึ่งในผู้นำพวกนั้นด้วยหรือเปล่าล่ะ

ฉันต้องรู้ให้ได้ ฉันต้องสืบให้ได้ว่าอะไรกันที่สำคัญจนแอมป์เนกซันยอม

ถวายชีวิต และเออร์ดูได้ยอมเป็นกระทิงฆาตกร

ฉันกำลังจะเคาะประตูห้องพักของโทไบอัส แต่ชะงักมือไว้แล้วเงี่ยหูฟังเสียงที่ดังลอดออกมา

“ไม่ ไม่ใช่แบบนั้น” โทไบอัสพูดกลัวหัวเราะ

“หมายความว่าไง ‘ไม่ใช่แบบนั้น’ ฉันก็ทำเหมือนที่นายทำทุกอย่าง” เสียงที่สองเป็นเสียงของเคลือบ

“ไม่เหมือน”

“ฉันลองทำให้ดูอีกทีซิ”

เมื่อฉันผลักประตูเข้าไป โทไบอัสนั่งเหยียดขาข้างหนึ่งอยู่บนพื้น เขาขว้างมีดทาเนยไปที่อีกฟากของห้อง มีดปักเข้าไปในเนยแข็งก้อนใหญ่ซึ่งพวกเขาวางไว้บนตู้ลิ้นชัก มีดจมเข้าไปในก้อนเนยแข็งมีดจุ่ม เคลือบที่ยืนอยู่ข้างๆ มองตาค้าง เขามองเนยแข็งแล้วก็หันมามองฉัน

“ช่วยบอกที่ว่าเขาเป็นหัวกะทิของดอนท์เลสหรืออะไรทำนองนั้น” เคลือบว่า “เธอทำแบบนี้ได้หรือเปล่า”

เคลือบดูดีขึ้น ดาเขาหายแดงและมีประกายแห่งความมอยากรู้อยากเห็นเหมือนเขากลับมาสนใจสิ่งรอบตัวได้อีกครั้ง ผมสีน้ำตาลของเขายุ่งเหยิง ติดกระดุมเสื้อผิดคู่ พี่ชายของฉันดูหล่อแบบเซอร์ๆ เหมือนเขาไม่เคยสนใจเลยว่าตัวเองจะดูเป็นยังไง

“ถ้าเป็นมือชวาก็อาจได้” ฉันบอก “แต่ใช่ โฟร์เป็นหัวกะทิของดอนท์เลสถามได้ไหมว่า ไปไหนมาจนถึงได้มาเล่นขว้างมีดใสเนยแข็งกันแบบนี้”

โทไบอัสสบตาฉันเมื่อฉันเรียกเขาว่า ‘โฟร์’ เคลือบไม่รู้ว้าชื่อเล่นของโทไบอัสเป็นเหมือนคำประกาศเกียรติคุณที่ติดตัวเขาตลอดเวลา

“เคลือบแะมากุ้ยกับฉัน” โทไบอัสพูดแล้วพิงศีรษะกับกำแพงมองมาที่ฉัน “จากนั้นเราก็เล่นขว้างมีดกัน”

“ซึ่งเป็นเรื่องที่แสนจะปกติ” ฉันพูด รอยยิ้มน้อยๆ ผุดขึ้นบนใบหน้า

ของฉัน

โทไบอัสดูผ่อนคลาย เขาเงยหน้าและพาดแขนข้างหนึ่งไว้บนเข่า เรา
มองกันออกจะนานไปนิด เคเล็บกระแอม

“โอเค ฉันกลับแล้วดีกว่า” เคเล็บว่า เขามองจากโทไบอัสมาหาฉัน
แล้วก็กลับไปมองโทไบอัสอีกครั้ง “ฉันอ่านหนังสือเกี่ยวกับระบบกรองน้ำค้างไว้
เด็กที่ให้ยืมหนังสือมองฉันเหมือนฉันต้องบ้าไปแล้วแน่ๆ ถึงอยากอ่านหนังสือ
ประเภทนี้ ฉันคิดว่ามันน่าจะเป็นคู่มือการซ่อมนะ แต่มันน่าสนใจมาก” เขา
หยุดไปนิด “โทษที่ ที่นี้พวกเธอคงคิดเหมือนกันว่าฉันบ้าไปแล้ว”

“ไม่เลย” โทไบอัสทำเป็นพูดอย่างจริงจัง “เธอน่าจะลองอ่านได้คู่มือที่ว่า
ดูบ้างนะ ทริซ เธอน่าจะสนใจเรื่องทำนองนั้น”

“ฉันให้ยืมได้นะ” เคเล็บบอก

“ไว้วันหลังเถอะ” ฉันบอก เมื่อเคเล็บปิดประตูหลังออกไป ฉันก็มอง
โทไบอัสแบบไม่พอใจ

“ขบใจมาก” ฉันว่า “ที่นี้ฉันคงต้องทนฟังเขาบรรยายถึงวิธีทำงานของ
ระบบกรองน้ำจนหูแฉะ ถึงฉันจะอยากฟังเรื่องนั้นมากกว่าเรื่องที่ฉันคิดว่าเขา
ตั้งใจมาพูดก็เถอะ”

“ฮะ? หมายถึงอะไรกัน” โทไบอัสยักคิ้ว “ระบบอควาโปนิคสังข์หรือ”

“อควา...อะไรนะ”

“มันเป็นหนึ่งในวิธีผลิตอาหารของที่นี่ เธอไม่อยากรู้อะไรละเอียดหรือ”

“คุณพูดถูก ฉันไม่อยาก” ฉันว่า “ตกลงเคเล็บมาพูดอะไรกับคุณ”

“ก็เรื่องเขอนั่นแหละ” เขาว่า “ฉันคิดว่าเขาตั้งใจมาคุยกับฉันในฐานะ
พี่ชาย แบบ ‘อย่าเห็นน้องสาวฉันเป็นของเล่น’ อะไรทำนองนั้น”

เขาลุกขึ้น

“แล้วคุณบอกเขาว่าไง”

เขาเดินเข้ามาหาฉัน

“ฉันก็เล่าว่าเรารู้จักกันได้ยังไง นั่นเป็นตอนที่เรื่องขว้างมีดโผล่มา” เขาว่า

“จากนั้นฉันก็บอกเขาว่าฉันไม่เคยเห็นน้องสาวเขาเป็นของเล่น”

ฉันรู้สึกอู่่นวาบไปทั้งตัว เขาจับสะโพกฉัน ค่อยๆ ดันฉันไปติดประตู แล้วก็จูบฉัน

ฉันลืมหेतุดผลที่มาจากที่นี่ไปหมดสิ้น

และฉันก็ไม่แคร์ด้วย

ฉันใช้แขนข้างที่ไม่เจ็บโอบเขาเข้ามาแนบชิด ครั้นเมื่อฉันแตะถูกชายเสื้อยืดของเขา ฉันก็สอดมือเข้าไป ฉันทาบมือกับหลังของเขา ไล่มันไปทั่วทั้งแผ่นหลังจนถึงด้านบนของสะโพก เขาช่างแข็งแรงเหลือเกิน

เขาจูบฉันอีกครั้ง คราวนี้หนักหน่วงยิ่งขึ้น เขาบีบเอาฉันแน่น ลมหายใจของเขา ลมหายใจของฉัน ร่างกายของเขา และร่างกายของฉัน สนิทแนบแน่นจนทุกอย่างหลอมรวมเป็นหนึ่งเดียว

โทไบอัสดึงตัวออกนิดหนึ่ง แค่เพียงไม่กี่เซนติเมตร แต่ฉันแทบไม่ยอมให้เขาอยู่ห่างฉันขนาดนั้น

“นั่นไม่ใช่เหตุผลที่เธอมาที่นี่” เขาบอก

“ก็จริง”

“ตกลงเธอมาเพราะอะไร”

“ใครสนกัน”

ฉันสอดนิ้วเข้าไปในเรือนผมของเขาแล้วดึงเขามาจูบอีกครั้ง เขาไม่ได้ต่อต้าน แต่สั๊กพิกเขาก็พึมพำเบาๆ ที่ข้างแก้มของฉัน “ทริช”

“โอเค” ฉันหลับตา อันที่จริงฉันมาที่นี่ด้วยเรื่องที่สำคัญมาก ฉันตั้งใจมาแล้วเรื่องที่ผมแอบฟังมา

เรานั่งข้างกันบนเตียงของโทไบอัส ฉันเริ่มตั้งแต่ต้น ฉันเล่าให้เขาฟังว่าฉันสะกดรอยตามมาร์คัสกับโจแฮนนาเข้าไปในสวนผลไม้ได้ยังไง ฉันเล่าเรื่องที่โจแฮนนาถามว่าทำไมเจอนินถึงเลือกโจมตีตอนนี้ รวมถึงคำตอบของมาร์คัสและการทะเลาะที่ตามมา ขณะที่เล่า ฉันก็เฝ้าสังเกตสีหน้าเขาไปด้วย เขาไม่มีทีท่าว่าจะตกใจหรืออยากรู้อะไร แต่ปากเขาแหม่มอย่างบึ้งตึงแบบที่เขา มัก

จะทำเวลาไต่ยีนชื่อของมาร์คัส

“ตกลง คุณคิดว่าไง” ฉันทามหลังเล่าจบ

“ฉันคิดว่า” เขาพูดอย่างระมัดระวัง “มาร์คัสพยายามจะสร้างภาพให้ตัวเองมีความสำคัญกว่าที่เขาเป็นจริงๆ”

นั่นเป็นคำตอบที่ฉันนึกไม่ถึง

“จั้น...หมายความว่าไง คุณคิดว่าเขาถูกรื้อขึ้นมาเองนั่นหรือ”

“ฉันคิดว่าแอมเบเนกซ์น่าจะครอบครองข้อมูลบางอย่างที่เจอนี้นอยากได้จริง แต่ฉันคิดว่ามาร์คัสใส่ไข่ให้มันฟังเหมือนเป็นเรื่องสำคัญกว่าที่มันเป็นจริงๆ เขาแค่อยากทำให้ใจเสนาหาคิดว่าเขามีบางอย่างที่เธอต้องการซึ่งเขาจะไม่ให้เธอ นั่นเป็นการทำเพื่อสนองตอบต่ออีโก้ของเขาก็เท่านั้น”

“จั้นไม่...” ฉันทมวดคิ้ว “ฉันไม่คิดว่าจะเป็นเรื่องที่ว่าคุณ มาร์คัสดูไม่เหมือนคนที่กำลังโกหกเลย”

“เธอไม่รู้จักเขาเหมือนที่ฉันรู้จัก เขาจะเป็นจอมโกหกตัวฉกาจ”

ถูกของเขา ฉันยังไม่รู้จักมาร์คัสดีพอ และแน่นอนว่าไม่รู้จักดีเท่าเขาด้วย แต่สัญชาตญาณในตัวฉันบอกว่าฉันควรจะเชื่อมาร์คัส และฉันก็เชื่อในสัญชาตญาณของตัวเอง

“อาจเป็นอย่างที่คุณว่า” ฉันทว่า “แต่อย่างน้อยเราก็น่าจะลองสืบเกี่ยวกับเรื่องนี้ดู เพื่อความสบายใจนะ”

“ฉันคิดว่าเวลานี้เราควรจัดการกับปัญหาตรงหน้าก่อน” โทไบอัสบอก “เราต้องหาทางกลับเข้าไปในเมือง ดูว่ามีอะไรเกิดขึ้น จากนั้นก็หาวิธีโค่นล้มเออริคต์ หลังจากจัดการเรื่องพวกนั้นเสร็จ เราค่อยสืบดูว่ามาร์คัสพูดถึงอะไรตกลงไหม”

ฉันพยักหน้า นั่นฟังเหมือนเป็นแผนที่ดี...เป็นแผนที่ฉลาด แต่ฉันไม่ยกคิดเหมือนเขา ฉันไม่คิดว่าเราควรเดินหน้าทั้งที่ยังไม่รู้ความจริง หลังจากฉันรู้ว่าตัวเองเป็นไดเวอร์เจนท์...หลังจากฉันรู้ว่าเออริคต์คิดจะโจมตีแอมเบเนกซ์...เรื่องที่ผมรู้เปลี่ยนแปลงทุกอย่าง ความจริงจะหาทางดึงเราออกจากแผนการ

เดิมจนได้

แต่มันไม่ง่ายที่จะชักชวนโทไบอัสให้ทำในเรื่องที่เขาไม่ยอมทำ โดยเฉพาะ
เมื่อฉันไม่มีหลักฐานอื่นมาสนับสนุน นอกจากสัญชาตญาณของฉัน
ดังนั้นฉันจึงยอมเอออไปกับเขา แต่ฉันยังไม่เปลี่ยนความคิด